

	Naslovnica	Novosti	Udruge	Zdravlje	Regulative ▾	Priče ratnika	Povijest ▾	O nama	Q	

Izdvojeno • Priče ratnika

INTERVJU Izudin Bečirčić “Mislim da u cijeloj Hrvatskoj vojsci nije bilo bolje ekipe od izvidnika-diverzanata 4. brigade”

7. prosinca 2020. • by • Borna Marinić

U Domovinski rat na različite načine uključili su se brojni građani Bosne i Hercegovine. Od onih koji su 1991. primali izbjegle Hrvate u svoje domove ne sluteći da će i njih zadesiti ista nesreća već iduće godine preko humanitarne pomoći do onih koji su se uključili u obranu napadnute Hrvatske s oružjem u rukama. Bilo je onih koji su se uključili kroz postrojbe Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, kao i onih koji su se uključili kroz Hrvatsku vojsku odnosno Zbor narodne garde. Među njima većinom su bili Hrvati, ali i značajan broj Muslimana. Jedan od njih je i Izudin Bečirčić iz Zenice.

Poštovani gospodine Bečirčić, hvala Vam što ste pristali na intervju za Braniteljski.hr. Možete li nam reći nešto o Vašoj ranoj mladosti. Gdje ste odrasli, što vam je obilježilo djetinjstvo i mladost?

Rođen sam 09.7.1967. godine u Zenici (BiH), u kojoj sam odrastao te završio osnovnu i srednju školu. Moju mladost je obilježila velika, ogromna **ljubav prema nogometu** i prema nogometnom klubu Čelik Zenica. Čitav grad i dan danas živi za taj klub. Nešto slično kao i s Hajdukom i Splitom gdje je igrao i moj prijatelj Mirsad Hibić, legenda Hajduka i Seville i Atletico Madrida.

Koje ste snove sanjali u mladosti, čime ste se bavili? Jeste li trenirali kakav sport?

Kao i sva djeca iz Zenice sanjao sam da jedan dan zaigram nogomet u Čeliku i dugo sam trenirao u istom klubu. Bio sam golman. Tada, u to vrijeme, su me privlačile i specijalne jedinice vojske i naporno sam trenirao. Čak sam i bivšu JNA služio u Nišu kao „Niški specijalac“. Mogao sam ostati ondje ali nije mi se svidio način rada i ophođenja prema ljudima, posebno od tadašnjih zapovjednika prema vojsci.

Kako Vas je život odveo u Hrvatsku?

Pošto je bilo teško naći posao u tadašnje vrijeme u Zenici, a nije mi se svidjelo da svoj život provedem u Željezari u Zenici, preko prijatelja sam stigao u Split u potrazi za poslom.

Početak Domovinskog rata zatekao Vas je u Splitu. Kako ste se kao dragovoljac odlučili uključiti u Domovinski rat?

Tada sam radio na jednoj koči ribarici. Pratio sam vijesti i gledao izvještaje. Jako sam zavolio grad Split gdje sam stekao puno prijatelja. Svi smo pratili događanja i iskreno sam suosjećao sa patnjom ljudi koje su četnici i JNA počeli protjerivati i ubijati po cijeloj Republici Hrvatskoj. **Patio sam zbog svega jako i čvrsto sam odlučio kao i svi moji prijatelji prijaviti se u Zbor Narodne Garde.** Svoju odluku o pristupanju u gardu sam donio u 5. mjesecu 1991. godine. Uradio sam istu stvar kao i svi moji prijatelji i nikada nisam požalio ni sekunde zbog toga. Čekao sam do 8. mjeseca kada sam dobio poziv da se javim u Kaštel Sućurac na razgovor. Cijelo to vrijeme čekanja sam iskoristio da se dobro pripremim, htio sam u elitnu postrojbu, ali prihvatio bih bilo što samo da uletim u gardu. Najgore u to vrijeme je bilo čekanje i nestrpljenje, a rat se širio cijelom Domovinom. Prigrlio sam Republiku Hrvatsku srcem kao i sve moje znane i neznane prijatelje. Srećom primili su me i zaplakali smo taj dan ispred zgrade u kojoj smo bili. **Bile su to suze radosnice. Konačno možemo ići braniti Domovinu.** Tada sam imao 21 godinu. Sutradan su nas odmah poslali za Kruševo.

Izvidnici 4. brigade Zbora narodne garde

Prvi teren – Kruševo. Po čemu Vam je ostalo u sjećanju?

Kažu prva ljubav je najljepša i nikada se ne zaboravlja. To je nama bilo Kruševo. Tu sam došao s **prvom ekipom brigadnih izvidnika 4. brigade** – bili su tu Ivica Vuco, Ante Bekan, Nebojša Perkušić, jedan Nediljko i jedan momak sa Hvara. Zapovjednik nam je bio pukovnik Renato Mikelić, a njegov zamjenik Drnas Augustin. Tu smo imali i prva vatrena krštenja zajedno s ekipom diverzanata 4. brigade i 1. i 3. imotskom bojnom 4. brigade. Nismo imali skoro ništa od oružja i opreme. Zanimljiv je podatak da sam s **8 metaka išao u osvajanje kote Lomivrat** skupa sa ostalima iz brigade. Nitko nije odustajao niti bježao i čvrsto smo se držali u Kruševu. Svi smo redom bili dragovoljci spremni dati za Domovinu i život ako treba. „**Bože koliko sam zavolio ove ljude i ovu državu**“ – to sam razmišljao dok sam ih gledao. U Kruševu sam vidio dosta poginulih i ranjenih gardista, ali oni koji su ostajali na položajima nisu odustajali. **Kada smo dobili naredbu da se povučemo iz Kruševa plakali smo kao djeca.** Razlog pada Kruševa je taj, što su pale Jesenice koje su držali zadarski specijalci, nakon čega smo ostali u okruženju. Oni su se zaista hrabro držali, ali nisu imali ništa od oružja i municije niti protuoklopnog oružja. Imali smo mali izlaz kroz Karinski zaljev i kroz njega smo izašli zadnji.

Nakon toga odlazite u Zadar gdje slijede teške borbe za grad i vojarne JNA. Ondje ste i prvi puta ranjeni.

U Zadru je bilo jako teško. Po cijeli dan su nas četnici napadali sa svih strana – i s mora i kopna te iz zraka. U Zadru je bilo desetak vojarni bivše JNA. **Svu slavu, herojstvo i hrabrost 4. brigada je stekla kroz borbe u Zadru i Južnom bojištu.** Te godine 1991. i 1992. su bile iznimno teške. Bez oružja i opreme hrabro smo odolijevali svim napadima osto puta jačeg neprijatelja. **U Zadru sam dva puta ranjavan.** Prvi puta kod vojarne Marko Orešković izvlačeći tesko ranjenog civila, a drugi put na Bilom Brigu. Tada bila pukla linija obrane i postojala je opasnost da se četnici spoje s vojarnom Šepurine. Da su u tome uspjeli to bi bio početak pada grada Zadra. Tu između četnika i vojarne smo uletili mi izvidnici i diverzanti. Čak je i zapovjednik brigade, pokojni **general bojnik Ivo Jelić**, bio s nama i pucao i borio se. Od toga dana smo ga svi zavoljeli jer je bio uz nas kad je bilo najteže. U toj sam bitci pucao na tenk ručnim bacačem. Promašio sam ga i **dok sam psovao zbog promašaja tenk je pucao na mene** i srećom promašio, ali me ranio po nogama i rukama. U Zadru nam je i zapovjednik diverzanata pukovnik **Goran Kliškić** teško bio ranjen spašavajući svoga suborca Ivicu Boškovića. Herojski čin.

Heroj Domovinskog rata Goran Kliškić

Nakon toga odlazite na Južno bojište. Ondje gubite prve suborce, a i sami ste teško ranjeni u listopadu 1991. Je li Vas to pokolebalo ili u Vama probudilo inat?

Šta reći za Južno bojište... mrzio sam ga, a mrzim ga i danas. **Ondje sam izgubio najbolje i jako bliske prijatelje iz ekipe izvidnika-diverzanata.** Dolje je bilo preteško. U prvoj akciji diverzanata 4. brigade izgubili smo 4 pripadnika – trojicu Argentinaca i Miljenka Tadića te pripadnika Frankopana Arnolda Nožića. Tu noć 23.10.1991. i sam sam teško ranjen. Na tom Južnom bojištu su ginuli redom heroji. Iz naše postrojbe izvidnika-diverzanata 4. brigade je poginulo 18 od 22 pripadnika.

Heroj Domovinskog rata Franko Zagorčić

Bili ste pripadnik legendarnog diverzantskog voda 4. gardijske brigade pod zapovjedništvom Gorana Kliškića. Činili su ga samo odabrani. Kako je bilo biti dio tog društva?

Poslije Zadra sam prešao u diverzante po naredbi generala bojnika Ive Jelića zajedno s još par momaka. S Ivicom Vucom nisam se razdvajao ni sekunde. Sve smo dijelili, bili smo više nego braća. Bože koliko sam ga volio to je čudo bilo. **Mislim da tada u cijeloj Hrvatskoj vojsci nije bilo bolje ekipe od ekipe izvidnika-diverzanata 4. brigade.** Išli smo gdje god je trebalo i uvijek smo davali sve od sebe u bliskoj borbi i nismo žalili ništa, pa ni živote. Moj pokojni zapovjednik, **pukovnik Goran Kliškić, je nama svima bio sve na svijetu i uvijek je bio prvi ispred nas.** Svi smo ga voljeli poštovali. Te dane, mjesece, nikada nisam zaboravio. Izgubio sam i previše prijatelja koje sam smatrao za braću sve do jednoga. Ginuli su hrabro u bliskim borbama sa četnicima i JNA. **Bježao sam iz bolnice, s ranama, samo da bih bio s njima,** a to isto su radili i svi ostali. Nismo se štedjeli jer smo znali da ako mi gardisti padnemo, pada Domovina. Imam ogromno poštovanje za svakoga gardistu koji je bio u ratu po cijeloj nam Domovini. Dolje na Južnom bojištu smo izgubili veliki dio ekipe poginuo je i zapovjednik izvidnika **Ivica Džolić,** pa kasnije i drugi zapovjednik izvidnika bojnik **Franko Zagorčić** i Alfredo Lisica i **Draško Čalušić** i **Boris Perić** i **Vlaho Maslović** diverzant i mnogi drugi. Nitko me nikada nije mogao vratiti u normalni život, ni tada ni danas. Teške, preteške su to rane u duši i bol za njima.

Most na Bistrini

Dobar dio ratnog puta veže Vas uz obranu mosta na Bistrini – ključne točke obrane poluotoka Pelješca, a i šire. Ondje ste opet ranjeni, kako je to izgledalo?

Most Bistrina je moja najteža duševna rana i nosim je i dan danas u duši. **Taj most je bio najvažnija točka na cijelom Južnom bojištu. Taj most da je pao, pao bi Neum i dobar dio Hercegovine.** Taj most po naredbi smo držali mi diverzanti, nas osmorica. Imali smo samo pješачko naoružanje i dvije rakete za ručni bacač „Osu“. Kasnije smo vidjeli da su one neispravne. Na taj most sam i došao ranjen sa 30 šavova na nozi od posljedica zadnjeg ranjavanja. Tjerala me ljubav i prijateljstvo prema mojoj postrojbi i mojim diverzantima Goranu Kliškiću, Ivici Vuci, Boranu Martiću, Bošković Ivici, Raulu Brezniku, Petru Vrbatoviću, Ćiri Ugrinu, Tomislavu Baždariću, Lijak Marinku i drugima. Na taj most dosta njih iz drugih brigada nije htjelo ići, a naš zapovjednik pukovnik **Goran Kliškić nije odbio naredbu nikada, pa ni tada kada je naređeno da mi diverzanti idemo na most.** Most je bio po cijeli dan i noć granatiran iz svih oružja te avionima. Sve što su imali bacali su na nas. Ali nas nisu uspjeli istjerati i zauzeti most. Moram naglasiti kako je most u to vrijeme značio život i opstojnost. Sačuvali smo ga usprkos svim nedaćama.

Izudin Bečirčić na položaju kod mosta na Bistrini

Vi ste dakle pobjegli ranjeni iz bolnice i vratili se svojim diverzantima. Uskoro ste doživjeli najteži i najbolniji trenutak u ratu. Na rukama su vam preminuli prijatelji i suborci Ivica Vuco i Goran Kliškić.

Pobjegao sam iz bolnice s 30 šavova na nozi. Čak sam noć prije završio u Metkoviću u bolnici. Ondje je pala blizu mene granata i ranila me. **Prenoćio sam u Metkoviću u bolnici i pobjegao sutradan „kedijem“ koji je dovezio hranu tu blizu mosta.** Sakrio sam se u njega i usput pojeo bečku šniclu u njemu. Kad sam došao napali su me suborci zašto sam pobjegao iz bolnice, a ja sam se smijao. Bilo mi je drago što sam sa njima sa mojom braćom. Tu noć po mom dolasku na most je krenuo iznenađujući žestok artiljerijski napad. Bio sam sam u glavnom bunkeru kod samog mosta. Padale su granate jako blizu i Goran Kliškić je prvi

uletio u bunker kod mene. **Čuo je da je Vuco jauknuo i izletio odmah da vidi šta se dogodilo.** Derao se blizu bunkera da je Vuco pogođen. Izletio sam iz bunkera i derali smo se kao ludi obojica. Vuco je imao gadnu ranu na glavi. Goran ga je uzeo za noge, ja za ruke, a granate su opasno padale. Tada je jedna pala odmah kod Gorana. **Vidio sam bljesak i odbacilo me par metara.** Kao kroz maglu sam čuo i vidio Gorana kako pada i dere se. Obojica su bili teško ranjeni. Dopuzao sam do njih. **Mrak je bio, granate su padale, derao sam se, ali me nitko nije mogao čuti. Obojica su nepomično ležala. Drmao sam obojicu, ali nikakvog znaka života nisu davali.** Teškom mukom sam dopuzao do mojih Borana Martića i Ive Boškovića rekao im da su poginuli. Kasnije mi Boran Martić rekao da je Goran Kliškić još neko vrijeme davao znakove života. Mene je Raul Breznik odnio do drugog bunkera i previjao me. Bio sam pogođen gelerima na par mjesta po prsima i rukama i nogama.

Heroj Domovinskog rata Ivica Vuco

Nastaviti sa životom nije bilo lako. Kroz što ste sve prolazili i kako ste to prebrodili?

Tu noć nikada nisam zaboravio i prebolio, a nikada i neću. Izgubio sam braću koju sam volio i poštovao, heroje moje. Poslije tog događaja cijeli svijet mi se srušio. Pokušao sam i samoubojstvo, **spasio me doktor Mladen Jukić** koji mi je u bolnici izbio pištolj iz ruke. Tuga ogromna, bol, borba s alkoholom. To je obilježilo period moga života poslije toga događaja. Plačem dok opet proživljavam tu noć.

U spomen na njih i druge poginule suborce, izvidnike i diverzante, napisali ste izvrstan ratni roman „Braća po oružju“. Što vas je ponukalo na to?

Zaborav, želio sam da moje prijatelje otmem od zaborava i kažem svima tko su bili **izvidnici-diverzanti 4. brigade**. Čak sam 2013. godine pokrenuo i YouTube kanal i pravio video spotove o njima. Ovi ljudi heroji se ne smiju zaboraviti, ne smije se zaboraviti njihova hrabrost i žrtva za Domovinu. Ja tu nisam bitan, niti želim sebe eksponirati, **jer moja je dužnost i obaveza kao preživjeloga da čuvam uspomenu na ove heroje** i to i radim srcem i dušom. Pišem o njima i pravim video spotove o njima. Ova knjiga je pomen sjećanje na njih njihovu žrtvu koju su dali.

Ove godine izašla je i vaša nova knjiga „Braća po oružju II“. Što sve čitatelje čeka u njoj?

Poslije prve knjige „BRAĆA PO ORUŽJU“ izdao sam i drugu „BRAĆA PO ORUŽJU II“. Poslije prve knjige sam opet dugo prikupljao fotografije i uz pomoć mojih suboraca doznao još puno događaja tako da sam napisao i drugu knjigu. Ona donosi puno slika, događaja i dokumenata o izvidnicima-diverzantima 4 brigade. Knjigu sam posvetio njima mojoj braći po oružju poginulima i preživjelima.

Vaš angažman na održavanju sjećanja na Vaše suborce ovdje ne staje?

Ne, nikako, završavam dokumentarni film u kojem pored slika i dokumenata pričaju moji preživjeli suborci, a usporedno radim i na trećoj knjizi „BRAĆA PO ORUŽJU III“. Ona je pomen na sve poginule pripadnike 4. brigade, a i uspomena na herojska djela preživjelih pripadnika 4. brigade.

DIVERZANTI 4. BR. ZNG RH

Pro Patria

Kao Bošnjak žrtvovali ste sve za Hrvatsku, na koncu ste u njezine temelje ugradili i svoje zdravlje. Jeste li se ikada osjećali da vas je netko od suboraca gledao drugačije zbog Vašeg podrijetla i vjere?

Ja sam Musliman, takav sam rođen, tako ću i umrijeti. Otac pokojni i mater su me odgajali da volim svoje i poštujem tuđe. Nikada mi nitko iz brigade i mojih prijatelja iz Republike Hrvatske nije rekao ružnu riječ u vezi moje vjere. Duboko poštujem moje prijatelje i volim kako Bosnu i Hercegovinu, tako i Republiku Hrvatsku.

Jedno ležernije pitanje za kraj razgovora. Godinama ste s BH Fanaticosima pratili reprezentaciju BiH. Hrvatska je Vaša druga domovina. Kako bi pratili nogometni dvoboj između dvije reprezentacije?

HAHAHA te sam navijačke vode napustio davno. Normalno je da navijam i za BiH i Hrvatsku jer su obje moje Domovine pošto sam državljan i BiH i Hrvatske. Odgovoriti ću na pitanje koje mi zvuči isto kao i kada su mater koja je imala troje djece pitali koje dijete najviše voli. **Volim ja srcem i dušom obje moje države.** Zahvalan sam što ste mi omogućili

da kažem i opišem ljudima moje poginule prijatelje koje pamtim i čuvam sjećanje na njih, i to ću činiti i dalje jer najgori je zaborav. **Narod koji zaboravlja svoje poginule heroje i preživjele heroje i sam će biti zaboravljen.** Ove me riječi vode kroz život i dalje ću se boriti protiv zaborava jer ne zaslužuju ovi ljudi zaborav.

*Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

Naslovna fotografija – Diverzanti 4. gardijske brigade na mostu Bistrina

O autoru

Borna Marinić

Magistar povijesti, Radno iskustvo stjecao je u Hrvatskom povijesnom muzeju i na Hrvatskoj radioteleviziji. Autor je nekoliko knjiga i filmova na temu Domovinskog rata. Urednik je portala Braniteljski.hr te Facebook stranice Dogodilo se na današnji dan – Domovinski rat, također uređuje i vodi emisiju Domoljubne minute koja se svakog dana emitira na Hrvatskom katoličkom radiju.

[Pogledaj sve objave](#)

Operacija "Orada" – Oslobođanje
Lipika i dijelova Pakraca

Strani dragovoljci u Domovinskom
ratu (I. DIO)